

Za konec pa še tisto, kako je izbiral Mévše nevesto.

»Stara sem, oženiti se moraš,« mu je rekla nekega dne mati Marjeta.

»Saj bi se, a neveste ni,« je žalostno odkimal Mévše.

»Za to se boš moral pa že sam pobrigati. Ali ne vidiš, kako mečejo fantje oči za dekleti. Še ti tako stori. Tisto, na kateri ti obvisi oko, zasnubi,« ga uči in bodri mati Marjeta.

Mévše, ki je mater vselej rad ubogal, se tudi sedaj ni obotavljal. Ko so v vasi klali, je pobiral vse mogoče živalske oči, dokler se mu ni zdelo, da jih bo dovolj. Tedaj je zlezel v nedeljo po veliki maši na kor in spuščal oči na dekleta in ženske, ki so odhajale iz cerkve. Cerkev je bila že prazna, a njemu se oko ni ustavilo še na nobeni. Zadnje je šlo iz cerkve staro, šepavo ženšče z veliko grbo na hrbtu. Še pri zadnji je Mévše poizkusil srečo. In glej, oko, ki ga je spustil s kora, je obtičalo na starkini grbi.

Tako je Mévše celó nevesto našel.

Ribič in njegova žena.

(Francoska pravljica.)

Živel je nekdanj ubog ribič, ki je bil v službi zelo hudobnega gospodarja. Ta ga je slabo plačeval in razen tega hudo káral, kadar je bil ribji lov slab. Če pa je bilo neugodno vreme in ribič ni mogel na morje loviti ribe, se je včasih dogodilo, da je moral s svojo ženo stradati, ker mu zli gospodar ni hotel posoditi denarja za ta čas.

Njegova žena mu je večkrat dejala:

— Oj, če bi bila le tako bogata, da bi si mogla kupiti lasten čoln. Potem bi ti lovil ribe in jih sam prodajal na trgu. Tako bi bila manjša reveža kot sva sedaj.

Ribič in njegova žena sta štedila, kolikor je bilo mogoče, jedla sta slabo in malo. Toda vse je bilo zaman: komaj sta prištedila majhno vsoto denarja, že je prišlo slabo vreme in ribič ni mogel na morje loviti. In tako je vse porabil, kar si je bil z veliko težavo prištedil. To se je godilo leto za letom in uboga človeka sta si večkrat žalostno dejala:

— Prej bova umrla, preden bova imela lasten čoln.

Nekega dne vstane ribič, kot je bila njegova navada, zelo zgodaj zjutraj in zapazil, da je njegova velika košara, ki jo je jemal s seboj na lov, polna najlepših rib. Kot po navadi je bil pustil košaro v kuhinji poleg peči. Nikakor si ni torej znal razložiti, kdo bi mu bil naložil po noči ribe v košaro. Še bolj se je pa začudil, ko je opazil na košari listek z napisom:

Vsako noč bo košara polna, tako kot je danes. Na ta način si boš kmálu lahko kupil svoj čoln, toda samo pod pogojem, da niti ti niti tvoja žena ne bosta skušala nikoli zvedeti, kdo da sem.

Ribič je te ribe prav dobro prodal, kajti bile so velike in prvovrstne, in njegova žena je skrbno spravila v skrinji denar, ki ga je prinesel domov. Kot je bilo obljubljeno na listku, je bila košara vsako noč napolnjena z najlepšimi svežimi ribami. Tako se je že čez nekaj tednov nabralo v ribičevi skrinji toliko denarja, da je slednjič mogel kupiti svojo barko. Izpolnila se mu je srčna želja.

A kljub temu je bila njegova košara vsako jutro polna svežih rib, ki jih je prodajal poleg onih, ki si jih je sam nalovil. Samo ob sebi se razume, da sedaj ni več služil prejšnjemu hudobnemu gospodarju, temveč je bil sam svoj gospod. Tako je imel vedno več denarja: skrinja je že bila polna srebrnikov in zlatnikov. Ribič in njegova žena sta postala zelo bogata in ničesar jima ni manjkalo. Začela sta se lepo oblačiti in zgradila sta si celo novo hišo sredi velikega vrta, v katerem je žena nasadila mnogo zelenjave in lepih cvetk.

Kmalu pa je ribič zapazil, da je njegova žena vedno bolj zamišljena, kot bi jo nekaj skrbelo. Misлил je, da ima kakšno skrivno željo, kateri ne more zadovoljiti. Zato jo je slednjič vprašal, kaj da ji je. Priznala mu je tedaj, da jo že več tednov muči silna želja, spoznati onega, ki jima vsako noč napolnjuje košaro z ribami.

— Neumna sva, je dejala, da se za to stvar ne zanimava. Skrijva se zvečer za zastorom in tako bova pač lahko neopaženo videla, kdo nama prinaša ribe.

— Bodi no pametna, ji je odgovoril mož. Edina stvar, ki jo neznaní dobrotnik zahteva od naju, je, da se ne zanimava zanj. To je vendar lahko. Če noče, da bi ga poznala, pustiva ga pri miru, čemu bi delala proti njegovi volji?

Toda njegovo dopovedovanje je bilo odveč. Ženske so pač preveč radovedne, pa tudi svojeglavne. Ribič se je le redko prepiral z ženo, toda vsakokrat je on odnehal, čeprav žena ni imela prav, to pa samo radi ljubega miru. Tako se je zgodilo tudi to pot: žena ga je toliko časa prepričevala, dokler ni bil sit njenega besedičenja in se ji je vdal.

Mesto da bi šla zvečer spat, sta obesila v kuhinjo veliko zagrinjalo na ta način, da sta izza njega dobro videla košaro, ki je stala poleg ognjišča. Polna luna je sijala skozi okno in v kuhinji je bilo svetlo kot po dnevi.

Počasi so tekle ure. Ribič je bil ves dan na morju. Bil je tako truden, da je komaj držal oči odprte, zato ga je žena večkrat vščipnila v roko, da ni zaspal.

Slednjič je počasi bila polnoč z vaškega stolpa. Ko je izzvenel zadnji udarec, sta mož in žena začula lahen šum. Tedaj je žena, radovedna kot je bila, malo potegnila zaveso v stran, in tu sta zapazila v mesečnem žarku, ki je padal na tla, zelo staro, sključeno ženo z belimi lasmi, oblečeno v prekrasno škrltasto obleko iz pristne svile, okrašeno z dragocenimi čipkami. V roki je držala paličico iz slonove kosti, koje ročaj je bil iz čistega zlata.

Bila je morska vila.

Ribič in njegova žena nista mogla razumeti, kako je vila mogla priti v hišo, ko so bila vendar vrata in okna zaprta. Toda nista imela časa o tem razmišljati, kajti vila je stopila h košari, dvignila svojo čarobno palčico v mesečini in naenkrat so se iz srebrnega traka lunine luči začele sipati najlepše ribe v košaro, ki je bila v nekaj trenutkih do vrha polna.

Tedaj se je stara, dobra vila obrnila in je hotela oditi. Toda nenadoma se je ustavila, zmajala z glavo in se nemirno ozirala po kuhinji.

— Tako, je zaklicala z jeznim glasom, nista me torej ubogala... Je že prav... Drago bosta to plačala in nikoli me ne bosta več videla.

Ko je vila spregovorila te besede, se je zablisnilo v sobi, da je ribiču in njegovi ženi kar vzelo vid. V prvem trenutku sta mislila v

svojem strahu, da ju je vila oslepila. Mencala sta si oči, ko sta spet spregledala, vile ni bilo nikjer, luna pa se je bila skrila za črne oblake.

Vila se ni nikoli več vrnila in nikoli več ni bila košara polna rib. V hiši pa je vladal večen prepir, kajti mož je vedno očital ženi, da je ona vsemu temu kriva.

Zdaj pa poslušajte, kaj se je še dalje zgodilo!

Nesreča nikoli ne počiva, pravijo. Nekega dne je vihar vrgel ribičev čoln na čeri in ga razbil, ribič sam si je plavaje komaj rešil življenje. Prehladil se je bil v ledeno mrzli vodi in je zbolel. Ves denar, ki si ga je bil prištedil, je porabil za bolezni in tako mu ni preostalo drugega, kot da je vstopil v službo za majhno plačo k prejšnjemu hudobnemu gospodarju. Lakota in pomanjkanje sta se spet naselila v ribičevo kočo, iz bogastva sta spet padla v revščino.

Kaj vse naredi radovednost!

(Dr. B.)

Pika - pok!

Besede Franja Lovšina iz „Veselih pastirčkov“.
(Pevska vaja v zadevanju terc.)

Živahno.

Ferdo Juvánc.

f

Pi - ka - po - ka, pi - ka - pok, vse - ga dal je do - bri Bog,

mf

do - bri Bog: Zla - te ko - pe, tež - ke sno - pe, in pše - ni - co

je - kle - ni - co, da - la bo - de tri po - so - de mo - ke be - le za ne - de - lje,

za po - ga - če in ko - la - če za po - ti - co me - de - ni - co, na o - bro - ke

mast - ne cmo - ke, za na - me ček me - ni hleb - ček, me - - ni

hleb - ček. Pi - ka - po - ka, pi - ka - pok, hva - ljen Bog!